

(Trigger warning: masennus) Maanantai, tiistai, keskiviikko, torstai, perjantai, lauantai, sunnuntai. Maanantai, tiistai, keskiviikko, torstai, perjantai, lauantai, sunnuntai. Päivä päivän jälkeen. Viikko viikon jälkeen. Kuukausi kuukauden jälkeen. Ja ennen kuin huomaankaan vuosi vaihtuu taas toiseen. Ja sama sykli toistuu uudelleen. Ja uudelleen. Ja uudelleen. Samat harmaat kadut, samat harmaat ja sumeat kasvot, samat arkiset harmaat päivät, aina samat harmaat asiat harmaasta päivästä toiseen harmaaseen päivään. Missä vaihtelu? Missä värit? Missä minä? Taas uusi väritön aamu. Väritön maailma tuijottaa minua takaisin ikkunani takaa. Vedän vaatteet joiden värit haalistuvat silmissä päivittäin niskaani. Jätän valot matkallani keittiöön sytyttämättä. Koska mikä pointti? Jääkaapista käteeni jää juusto, voipaketti ja kylmää maitokahvia. Leipä paahtimeen, kahvi pieneen mukiin, voi ja juusto leivälle, leipä suuhun, kahvi alas kurkusta. Maistuu ihan samalta kuin kaikkina muinakin aamuina. Ihan sama. Kunhan syön edes jotain. Hiukset sidon taakse nutturalle etteivät ne tulisi tielle. Vaalea juurikasvu paistaa taas. Henkinen muistilappu itselle: osta hiusväriä. Koulureppu nojaa värittömänä pöydänjalkaan. Heitän sen olalle ja vedän takin kaapista niskaani. Poimin kaapin ylähyllyltä hanskat. Maahan putoaa äitini keltainen huivi. En jaksa poimia sitä. Katsotaan jos koulun jälkeen. Käännän oven lukon auki ja astun ulos. Jaa, taas on satanut vettä. Skootterin penkki on märkä. Noudan sisältä paperia ja kuivaan sen. Paperit heitän penkin alle konttiin muiden edelleen märkien papereiden sekaan; enhän minä niitä sieltä jaksa pois viedä. Katsotaan jos koulu jälkeen nekin. Skootteri ei taaskaa halua käynnistyä ensimmäisellä yrityksellä. Yhtä jääräpäinen kuin minäkin. Ei sekään haluaisi lähteä. Ymmärrän. Enkä voi sitä siitä syyttää. Ajaessani tunnen oloni edes jotenkin siedettäväksi. Vaikka en vauhdista hirveästi pidäkään on silti vapauttavaa saada itse ajaa. Se saa minut tuntemaan itseni edes vähän vapaaksi. Vaikkakin skootterini on yhtä laiska kuin minä eikä kulje läheskään niin nopeasti kuin minä haluaisin sillä ajaa. En olekaan ennen huomannut kuinka paljon yhteistä minulla ja skootterillani onkaan. Edessäni hämöttää harmaa koulu harmaine ihmisineen ja harmaine luokkineen. Kaarran oppilaille merkatulle parkkipaikalle ja vedän skootterini samalle harmaalle paikalle jossa se seisoo päivästä toiseen. Nutturanani on taas pilalla kypäräni takia. Silti en vain saa taottua päähäni ajatusta siitä että tekisin nutturan vasta päästyäni koululle ettei se menisi sekaisin kypärän takia. Mutta ei sillä kai ole väliä. Eihän millään ole. Sutaisten nutturan nopeasti takaisin kasaan ja kävelen ovista sisälle. Minua tervehtivät taas samat värittömät naulakot värittömine ulkovaatteineen. Kuoriudun ulos takistani ja laitan kypäräni hyllylle toisen harmaan kypärän viereen. Repun heitän toiselle olkapäälle ja huokaisen. Kuusi tuntia. Mä pystyn tähän kyllä. Mutta pystynkö sittenkään? Siltä ei tunnu. Kapuan portaat ylös kolmanteen kerrokseen ja laahustan värittömien ihmisten ohi värittömään matikanluokkaan. Vedän kirjan ja vihon repustani. Vihon kansilehti on repeytynyt irti ja kansilehtenä toimii vain muistiinpanot yhtälöistä sutaistuna huolimattomalla käsialallani. Ei jaksanut kiinnostaa niin paljoa että olisin oikeasti yrittänyt panostaa käsialaani matematiikan muistiinpanoissa. Tarkemmin sanottuna en jaksanut panostaa. Koska mikä pointti? Luokkaan virtaa lisää ihmisiä joiden kasvoja en erota. En halua erottaa. Harmaat minuutit lentävät ohi ja ruokatunti lähestyy. Punnitsen hiljaa mielessäni raapustaessani maantiedon muistiinpanoja taululta että menenkö oman kodin rauhaan syömään ehkä leivän tai kaksi vai menenkö syömään mautonta ruokaa harmaaseen ruokalaan kasvottomien ihmisten sekaan. Päädyn ruokalaan tällä kertaa. Pöytää ei ole vaikea löytää; pienet pöydät ruokalan reunassa ovat yleensä tyhjänä joten varaan niistä yhden itselleni. Kuulokkeet korvilla ja pää painettuna tuijotan lautasella olevaa lähes olematonta ruoka-annostani. Välillä vilkuilen josko ne vähäisetkin ihmiset joita pidän ystävinäni olisivat saapuneet ruokalaan ja saattaisivat ehkä tulla istumaan kanssani. En näe kirkkaita kasvoja joten painan pääni taas hetkeksi ja keskityn siirtelemään

ruokaa lautasellani ja naputtaen musiikin rytmiä jalallani lattiaan. Nostan katseeni taas hetkeksi ja katseeni osuu kolmiin kasvoihin jotka erotan. Kasvot ovat istuutumassa pöytään toisella puolella ruokalaa. Ei minun seuraani. Taaskaan. Mikä minussa on pielessä ettei kanssani voi syödä? Pöydässä olisi kyllä tilaa meille kaikille. Painan pääni ja tunnen sen pienen toivon kipinän jota aina elättelen ystävien kanssa syömisestä sammuvan. Taas. Nousen hiljaa pöydästäni ja vien astiat pois. Kaadan vähäisen ja koskemattoman ruoka-annokseni biojätteeseen. Ei tee mieli syödä enää mitään. Kävelen käytävää pitkin ulos ruokalasta ja vilkaisen niin sanottuja ystäviäni. Heidän kasvonsa sumenevat silmissä kunnes en saa niistä enää mitään selvää. Ahdistava tunne sisälläni kiristyy rutistaen keuhkojani niin etten saa enää henkeä. Hyvästi ”ystävät”. Mikä pointti missään? Loppupäivä kulkee ohi muutamassa harmaassa sekunnissa. Ennen kuin taas tajuankaan makaan jo kotona omassa sängyssä peiton alla kyljelläni. Asetan herätyksen tunnin päähän. Saanpahan edes hetken nukkua väsymystä pois kunnes lähden psykiatrilta. Nukkuminen on rakas asia; nukkuessani en tunne mitään, en koe mitään, en ole. Ja se on lähimpänä sitä niin rauhaisaa lopullista lepoa mitä tällä hetkellä pääsen. Se riittänee minulle ainakin toistaiseksi. Uni alkaa ottaa vallan. Vihdoin pääsen taas pois. Sitäkään onnea ei kestä kauaa kun puhelin hälyttää sen merkiksi että nyt pitäisi yrittää raahautua ulos peiton lämpimästä syleilystä ja kohdata kylmä maailma uudelleen. Puen ulkovaatteet ja koen taas hetken vapauden ajaessani kaupungin toiselle puolelle. Hissi narahtelee ja vinkuu samalla tavalla kuin aina ennenkin. Sen harmaat seinät saavat aina aluilleen ahdistuskohtauksen ylöspäin mentäessä. Hissi raksahtaa paikoilleen ja työnnän oven auki. Minua tervehtii taas samat kaksi harmaata ovea. Ovissa lukee suurilla kirjaimilla Mielenterveyskeskus ja Nuorisopsykiatria. Lähestyn Mielenterveyskeskuksen ovea ja vilkaisen taakseni nuorisopsykiatrian ovea. Ei sinne. Lepuutan kättäni oven kahvalla hetken aikaa kunnes työnnän sen auki. Harmaat seinät tuntuvat sulkevan minut heti sisäänsä. Istun alas onneksi tyhjään odotustilaan kahden vastaanottotekijän tuijottaessa minua. Suljen heidän kasvonsa automaattisesti ulos. Miksi tuijotatte? Ettekö muka nää ihan tarpeeksi masentuneita nuoria täällä? Yksi ovista avautuu ja ulos pistää harmaat ja sumeat kasvot jotka saavat ahdistukseni nousemaan läpi katosta joka kerta kun edes vilkaisen niitä. "Joo, tuu vaan sisään nii alatellaan." Onko ihan pakko? Hetken jo harkitsen lähteväni ulos ovesta ja jättäväni paikan lopullisesti taakseni. Vastahakoisesti siirrän jalkojani kohti ovea ja kasvot hymyilevät. Älkää. Tämä ei ole sellainen paikka missä saa hymyillä. Kasvot sulkevat oven takanani ja istun nyt jo liiankin tuttuun harmaaseen nojatuoliin. "No, kerroppas, miten sulla nyt menee?" Paskasti. "Hyvin." "Mites koulu ja kaverit?" Paskasti. "Hyvin." Juttelin psykiatrilta ja lupas laittaa sut listan perälle että jos saatais alatettua sulle se kunnon terapia ja ehkä jopa lääkkeitä. Ei lääkkeitä. Ei terapiaa. En halua. "Okei." Latelen valhetta valheen perään. Haluan pois. En halua olla täällä. En halua enää mitään tekemistä tämän paikan kanssa. En halua. 45 minuuttia kuluu kasvojen kysellessä kaikkea ja minun kertoessa valheita. Ei häntä kiinnosta kuitenkaan. Vihdoin kasvot sulkevat muistikirjansa ja päästävät minut pois huoneesta. Vihdoin saan taas hengitettyä. Puoliksi juoksen ulos ovesta ja hyppään hissiin. Ulos täältä. Nyt heti. Kotona äiti odottaa jo. Kysyy miten menee. Vastaan. Kysyy haluanko ruokaa. Vastaan myöntävästi. Syömme yhdessä. Kerron hetken päivästäni ja äiti kyselee. Lopun aikaa olemme hiljaa. Syötyämme vetäydyn huoneeseen tekemään läksyjä. Keskityn enemmän kuuntelemaani musiikkiin kuin läksyihin. Väsyn ja luovutan. Haluan nukkua. Hoidan iltatoimet ja uppoan peiton lämpöön. Hetken aikaa kaikki on taas hyvin. Seuraavat päivät ovat samanlaisia mutta ilman käyntiä psykiatrilta. Viikonloppu saapuu ja saan nukkua koko päivän. Välillä tarkistan puhelimeni ilmoitusten varalta. Ei mitään. Kiva tietää että minua kaivataan. Päivä päivältä värit

haalistuvat aina vain enemmän. Päätäni särkee. Värit, tulkaa takaisin! Teitä tarvitaan! Mikään ei enää tunnu hyvältä. Miksi? Miksi?! Miksi! Mihin meni se pieni ja iloinen minä? Se kuoli kaikkien hyvien asioiden mukana. Haluan sen takaisin. Mutta en osaa. En saa. En pysty. Miksi enää edes olen täällä? Värit, tulkaa takaisin. Minä anelen teitä. Aamu. Ikkuna. Leipä ja maitokahvi. Ulkovaatteet. Reppu. Skootteri. Paperi. Käynnistys. Ajaminen. Koulu. Parkkipaikka. Ovet. Naulakko. Portaat. Aamu kuten edellinenkin. Jokaiset kasvot sumeat. Värit haalenneet olemattomiksi. Kaide ja ilma sen takana näyttävät entistä kutsuvammilta päivä päivältä. Ei. En salli. En pysty. Mutta haluan. Luokan ovi on auki ja istun värittömälle paikalleni. Kirjat. Muistiinpanot. Puhelin ilmoittaa kahdesta viestistä. Isä toivottaa hauskaa koulupäivää ja äiti lähettää tsemppiä päivään. Kiitos. En pysty keskittymään opetukseen. Sydän hakkaa lujempaa kuin patarumpu. Hengittäminen on lähes mahdotonta. Ei nyt. En pysty. Pyydän lupaa poistua vessaan. Puoliksi juoksen käytävää pitkin lähimpään vessaan. En ole päässyt edes vessoille kun ensimmäiset kyyneleet putoaa. Ei nyt. Et saa. Keho ja mieli, kerätkää itsenne. Ei koulussa. Istun lattialla. Tärisen. Kyyneleet ovat kasteleet harmaan neuleeni reunan. Hengitä. En pysty. Yritä nyt. Ajatukset taistelevat toisiaan vastaan. Haluan pois. Haluan pois kaikesta. Tämä tunne on kamala. Auttakaa. Joku. En jaksa enää. Poistun vessasta ja palaan luokkaan kasvot punertaen ja silmät turvonneina. Opettajan sumeat kasvot katsovat minua kysyvästi. Anna olla. En puhu kuitenkaan. Päivä toisensa jälkeen kohtauksia tulee lisää. Luovuttaminen alkaa kuulostaa parhaalta vaihtoehdolta. Mutta en saa. Ei. Ruokailu. Olisi pitänyt lähteä kotiin. Taas syön yksin. Ei tätä pysty syömään. Ei maistu miltään. Haen lisää vettä. Vesi sentään menee. Hetkinen. Kasvot? Joku istuu pöytään eteeni. Miksi? Kuka? "Eihän sua haittaa jos mä istun tähän?" "Ei haittaa. Mä voin tästä lähteä pois nii saatte koko pöydän vapaaks sun kavereilles." "Itse asiassa mä halusin tulla sun kaa istumaan." Älä valehtele. Ei kukaan halua minun pöydässäni istua. Kasvot aloittavat keskustelun ja pian kasvoilla on jopa nimi. Sumu kasvojen edestä hälvenee. Mitä tapahtuu? Pitkästä aikaa näen toisen ihmisen kasvot selkeästi. Täydelliset kasvot. Sekaiset hiukset. Terävät kasvonpiirteet. Ihanan ystävälliset sinertävät silmät katsovat omiani. Katsovat kunnolla, kuin tutkiskellen. Leveä hymy käväisee täydellisillä kasvoilla hetken välein. Pehmeän soljuva ja karismaattinen puheääni. Kasvot ovat harmonia. Täydellinen harmonia. Nautittava keskustelu sai alkunsa. Hän vaikutti jopa kiinnostuneelta. Hän kuuntelee tarkasti ja hiljaa kun puhun. Kohtelias. Oliko mikään vialla hänessä? Edessäni istui ensimmäistä kertaa täysi ihminen, ei pelkät sumeat kasvot joita en halunnut erottaa. Jokin näissä kasvoissa vetää minua puoleensa. Miksi? Ruokalasta poistumme yhdessä keskustellen kunnes hän erkanee minusta liittyessään sumeiden kasvojen joukkoon. Poistun omille teilleni enkä saa täydellistä harmoniaa mielestäni. Yritän etsiä seuraavan välitunnin aikana harmoniaa kasvojen joukosta. Tuloksetta. Harmonia tuntuu kadonneen kokonaan vain yhden tunnin aikana. Hölmö minä. Mikä pointti? Seuraava päivä. Astun koulun harmaista ovista sisään. Kaikki ne samat sumeat kasvot tervehtivät minua jälleen. Kunnes. Täydellinen harmonia. Naulakoilla. Harmonia huomaa minut ja sama lumoava leveä hymy tervehtii minua. Odottiko hän minua? Älä ole hupsu. Ei tietenkään. Keskustelu alkaa heti ja tunnen hengittämisen helpottuvan. Mitä minulle tapahtuu? Joka välitunti harmonia löytää minut. Harmonia on se joka minut etsii, en minä harmoniaa. Haluaisin kyllä mutta en halua olla taakka. Koska sehän minä vain olen. Taakka. Eikö vain? Silti harmonia ei tunnu kyllästävän. Hänen silmänsä loistavat hänen katsellessaan omiani ja en saa katsettani irti. En halua saada. Päivissä alkaa olla jotain odottamisen arvoista. Pääni on täynnä sitä yhtä ja vain yhtä nimeä. Harmonia, harmonia, harmonia, harmonia. Tuntuu kuin pääni räjähtäisi. Harmonia, harmonia, harmonia! Mikä on? Missä kaikki niin tutut ajatukset, niiden aikaisempi olemattomuus tai täysillä huutava kuoro? Kiristävä tunne rinnassa, poissa?

En vieläkään ymmärrä. Miksi minä? Mikä minussa? Olenko muka sen arvoinen? Harmonian mukaan minussa kaikki on kohdallaan. Katso syvemmälle, harmonia, ja löydät karun totuuden. Mikään minussa ei tunnu olevan kohdallaan. Hän lupaa tekevänsä asialle jotain. Epäilen. Koska minä yritin. Epäonnistuin. Sopii yrittää. Kaksi kuukautta. Niin kauan on kulunut. Mikään ei ole muuttunut. Missään ei vieläkään mitään. Värittömyys vallitsee edelleen. Vai? Aamu koittaa taas ja vastahakoisesti nousen ylös. Tieni vie jääkaapille. Käteni hapuilee aluksi tuttua ja turvallista, mutta ei? Käteni kurottaa kohti puurokattilaa täynnä vispipuuroa. Vaihtelua? En halua. Otan lusikan ja ota kärjellisen puuroa. Silmäni rävähtävät auki. Makua? Juon maitokahvia suoraan tölkin suusta. Makua? Makua! Maistan! Aamu on täynnä muutoksia. Pyörryttää. Mitä tapahtuu ja miksi? Ei näin nopeasti. Ei näin paljon. Juoksen ikkunalle. Maailma on...värillisempi? Vedän äkkiä ulkovaatteet päälleni ja ajan koululle läpi nyt enemmän värikkäiden katujen. Parkkeeraan skootterin ja juoksen sisälle. Kasvoja? Kasvoja kaikkialla. Sumu on hälventynyt. Kasvoja! Puheensorina voimistuu korvissani kasvojen piirteiden terävöityessä silmissäni. Ei ole mahdollista. Miten? Miksi? Tutkin sisintäni. Missä on puristava tunne? Missä on päivittäiset paniikki- ja ahdistuskohtaukset? Niitä ei ole ollut viimeiseen puoleentoista kuukauteen yhtäkään. Pääni on täyttänyt puheensorina. Pää, joka aikaisemmin humisi tyhjyyttään tai huusi täydellä volyyymilla on nyt lempeää puhetta täynnä. En kestä tätä. Kuka olen? Missä on se vanha minä? Se, joka ei nostanut katsettaan maasta? Se, joka kieltäytyi näkemästä kasvoja? Se, jonka ajatukset olivat yhtä aikaa liikaa ja liian vähän? Se, jonka sydän hakkasi päivittäin patarummun tavoin? Se, masentunut? Harmonia odottaa minua taas naulakoilla ja huomaa järkytykseni. Ymmärrettävästi hän kyseenalaistaa sen kunnes ymmärtää. Hän kehuu hymyäni. Hetkinen. Hymyäni? Käänny 180 astetta ympäri ja katson kuvajaistani ikkunasta. Kasvoillani, hymy? Voi, että minulla on ollut ikävä. Tunnen yksittäisen kyyneleen valuvan poskelleni. Yhtä kyyneltä seuraa toinen, ja toinen, ja toinen. Kuvajaiseni muuttuu; pieni, onnellinen minä. Minä yritin. Ja nähtävästi onnistuin. Niin, harmonia. Niin onnistuit.